

As vacas brúan na madrugada

ELI RÍOS

Namentres, brúan as vacas, brúan co ventre preñado da brétema.
Ramón Neto

Eli Ríos filla de pais emigrantes, nace en terras londinenses pero logo se traslada a unha pequena aldea de Ordes, onde pasa a súa infancia. As inquedanzas culturais levarana, andando o tempo, a realizar un percurso por lugares da lusofonía como Portugal, Açores, Cabo Verde, etc, até asentarse definitivamente na Coruña. É, entón, cando comeza a publicación da súa obra poética con *nós escoitando o badalo de marienplatz* (Premio Concello de Carral, 2009), *María* (Premio Figurante, 2013), *Anamnese* (Premio de Poesía Manuel Lueiro Rey, 2014), *Doe tanto a túa ausencia* (Certame Francisco Añón, 2014) e *Diario de fotogramas* (2014). Actualmente colabora como crítica literaria na revista dixital *A Segra*.

Tres das catro voces que hai na miña cabeza queren durmir mentres a outra anxeia saber se os pingüíns teñen os pés azuis polo frío. E o sono escorrega sen límites polas beiras cambaleando entre as xanelas e as contras. Alí, onde a túa ausencia deixou as marcas sobre os pregos das sabas xa case enxoitas. A soidade faise dona e señora dos tempos, dos que aínda están por vir e deses outros pero... moi a modifión con andares de mico.

(escóitase a cisterna no andar de cima)

Tigresa enxertada no vimbio das constelacións murmuras as lembranzas daquelas corredoiras nas que axotamos os orballos sobre a nosa pel sen importar tanto ou canto nos podían magoar porque nos sabíamos inmortais neste brinquedo que ignorabamos fose romper pola fraxilidade coa que se ferven os sentimentos a lume lento. E cando os anacos se converteron en espellos atopamos dous extraños encerellados entre reflexos descoñecidos.

(escóitanse pasos no andar de cima)

As vacas brúan na madrugada, ao lonxe,
e somos Pedro & Heidi a rolos pola vida.
Niebla relambe as feridas das queirotas
mentres a herba fresquiña nos acubilla
entre mil recendos de neve desfollada.
Tic-tac tic-tac tic-tac tic-tac tic-tac tic-tac tic-tac
toc toc toc toc toc toc toc toc toc toc toc toc toc
O reloxo, as pegadas, a xente, a dor, o sentir e o luar
rúbanme o bico morno que case pouse no teu beizo.
E maldigo o soño esvaradizo que escorrega entre as molas do colchón.

(chío dun electrodoméstico no andar de cima)

Invoco a Morfeo tentando escapar das maquinacións dos deuses.
Procuro o sabor dos amorodos
que se agochan nos teus labios.
Intento aldrabar os meus ollos
e recuperar aquela túa mirada.
Desespero ata o infindo a pena
porque non son quen de ventear-te
nestas suxestións da oniromancia.
E foxes entre os meus dedos como pinga de resío antes do abrente...

(son dunha billa e líquido decantando no andar de cima)

O silencio parte en anaquiños
rebuldeiros que saltimbancan
os quilómetros dos corredores
deste edificio gasto e *demodè*.
O viciño bebe auga nun vaso,
o gato mia oculto no chineiro,
alguén roncexa na distancia...
A fría noite apalpa o Home do Saco e leva os cascallos do que nos resta.
Mansiñamente... igual que os afundires dos petroleiros azorran a marea.

(clic das chaves da luz no andar de cima)

Elcos

As dúbidas lampexan como faíscas
a requichas do segundeiro tebroso.
Na nosa mesiña alumean as horas
e lembro que xa non é túa, só miña.
E a folla de barbear rabuña o teito.
E sinto o noxo asolagando a boca.
Premendo o intestino até mancar.
Quizais os mañás perderon o futuro e poidamos converternos en caranguexos
para reverter os pasados pendurados no *old oak tree* a canda os *yellow* lazos ...

(escóitanse pasos no corredor do andar de cima)

Nix soterra baixo o chal a hipoteca, o despexo, o palier esnaquizado, as facturas sen pagar...
mentres Hipnos besbexa, na miña orella, cánticos ancestrais roubados ás sereas de San Simón
e o seu fillo sorrí mordaz
coñecendo o meu medo.
O terror de apagar a luz,
quedar a soas cos cachos
do que nalgún intre fun
e, hoxe, é pó de sombra
preso ao pixama de Peter Pan polas perneiras esfiañadas.

(renxer do traveseiro dunha cama no andar de cima)

O corpo abala no lusco-fusco da vixilia.
A realidade some na astenia da fantasía
no canto onde nace o regato do desexo
e a esperanza xoga ao tetrís coas tebras
gañando a partida antes de ter comezado.
O sorriso do pracer bosquexa novos vicios nos que perderse, sixilosamente, e adormezo
cos pés de fóra memorizando o calor dos teus poros no espeto do onte mentres as raiolas
do amencer acariñan os calcañares dos calcetíns que me agasallaches no noso aniversario.

(silencio total no andar de cima)